

Dagmar Medzvecová

Tajná kouzla skřítky Sedmikvítky

bambóok®

 pohádkové
čtení

bambóok[®]

Dagmar Medzvecová

Tajná kouzla skřítky Sedmikvítky

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Dagmar Medzvecová

TAJNÁ KOUZLA SKŘÍTKA SEDMIKVÍTKA

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 8543. publikaci

Ilustrace Dagmar Medzvecová
Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková
Grafická úprava Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 128
Vydání 1., 2022

Vytisklo TISK CENTRUM s.r.o., Moravany u Brna

© Grada Publishing, a.s., 2022
Cover Illustration © Dagmar Medzvecová, 2022

ISBN 978-80-271-4622-2 (pdf)
ISBN 978-80-271-3198-3 (print)

Obsah

Jahodové kouzlo	7
Mechulka a Dřevulka na cestě za vřesem	19
Sedmikvítkova tajná přísada	33
Nepovedené skořicové kouzlo	47
Zapeklitá bojovka v hrnci plném bramboračky ...	61
Dřevulka s Mechulkou ošetřují pařezy	75
Sedmikvítkova stará almara	89
Odvážná výprava a poslední hodina kouzlení ...	103
Závěrečná zkouška z kouzlení	117

Jahodové kouzlo

„Jauvajs, zase špatně. Jsem to ale hlava dřavá,“ po-
drbal se Sedmikvítek za uchem. V hrnci vařil svůj ob-
líbený guláš z pravých hříbků. Tentokrát si chtěl práci
usnadnit a jednoduchým kouzlem uvařit guláš tak,
jak má být. Kouzlo, které ho naučila babička, když
byl ještě malý prďola, si ale špatně pamatoval. Jakkak
by ne, vždyť už je mu hezkých 164 let a za tu dobu se
ledacos zapomene. A tak se stalo, že hříbkový guláš
začal rychle vřít, hříbky se připálily k hrnci a voda vy-
prskla Sedmikvítkovi na ruku. Navíc se guláš místo
osolení vydatně osladil.

„To jsem tomu zase dal, co teď budu jíst?“ přemýšlel
Sedmikvítek. „Já věděl, že se do toho kouzlení nemám
pouštět.“ Mohl si samozřejmě nějakou tu dobrotu
přičarovat. To ale nechtěl. Chtěl si vždy poradit sám.
I když znal nejvíce kouzel ze všech skřítků z Chechtov-
ského lesa, nerad je používal. Nechtěl si práci pří-
liš ulehčovat. A protože měl v hlavě kouzel opravdu
mnoho, občas nějaké pomotal, jako právě teď.

„Nedá se nic dělat, pár hříbků mi tu ještě zbylo. Upeču z nich řízky,“ povídal si Sedmikvítek pro sebe a zadíval se přitom do zrcadla na stěně. „A hlavně žádné kouzlení, nebo se dnes opravdu nenajíš!“ řekl s přísným pohledem na svůj zrcadlový odraz.

Když právě obaloval ve strouhance poslední houbový řízek a od mouky měl všechno bílé, ozvalo se: „Čáry-baf!“ A někdo mu skočil na záda. Samým leknutím vyhodil obalený hříbek do vzduchu.

„Mám ho!“ zaznělo vzápětí drobným hláskem.

Sedmikvítkovi bylo jasné, že ho nečekaně navštívily dvě nezbedy, které k němu chodily na hodiny kouzlení. Jmenovaly se Mechulka a Dřevulka. Nebyly to žádné upejpavé lesní víly v uhlazených šatičkách, ale pořádné rošťandy s věčně neupravenými vlasy a umazaným oblečením. To proto, že nejraději v lese neustále něco prolézaly a prozkoumávaly.

Mechulka byla o něco vyšší než Dřevulka. Měla rovné blondaté vlásky neustále rozlétané do všech stran. Byly plné větviček, jehličí a suchého listí.

Dřevulka byla menší a baculatější, hnědé kudrnaté vlasy měla plné bílých kvítků. Plet měla opálenou, protože se ráda vyhřívala v trávě na slunečních paprscích.

Obě bydlely s rodiči na opačném konci Chechtovského lesa. Mechulka spávala v měkké zelené postýlce z mechových rostlinek a Dřevulka zase v postýlce z dubové kůry. Pravidelně chodily za Sedmikvítkem jednou týdně. Sedmikvítek byl vyhlášený mistr kouzelník. A rodiče dvou nezbednic si přáli, aby jejich víly byly jednou tak šikovné a znalé jako on.

Sedmikvítek si je ihned oblíbil. A to i přesto, že dělaly stále nějakou neplechu. Viděl v nich sebe, když byl stejně mladý a v kouzlení zatím neohrabaný malý skřítek.

Pravidelně je učil všem kouzlům a dovednostem, které by každá správná lesní víla měla znát. Byl si jistý, že jsou velmi talentované. Proto se rozhodl prozradit jim kouzla, která znal pouze on a která se v *Knize kouzel skřítků a víl Chechtovského lesa* nenacházela.

Prozrazení tajného kouzla si však Mechulka a Dřevulka musely nejprve zasloužit. S nadšením pro ně vymýšlel bojovky, které musely splnit. A protože se nezbedy ničeho nebály, pouštěly se do plnění s radostí a odvahou.

„Co tu děláte? Je teprve středa a ne sobota. Dnes vás nic učit nebudu, chtěl jsem odpočívat,“ povídal Sedmikvítek trochu zamračeně a oprašoval ze sebe bílou mouku. Kvůli nepovedenému guláši měl trochu pokaženou náladu.

„Venku je krásně, Sedmikvítku. Chtěly jsme s Dřevulkou natrhat pár lesních jahod a upéct rodičům jahodový koláč,“ začala vysvětlovat Mechulka.

„Prošly jsme téměř celý Chechtovský les a po lesních jahodách ani památky,“ bědovala Dřevulka.

„Myslely jsme, že bys nám s tím mohl pomoci a nějaké ty jahůdky nám přičaroval. Prosím!“ Podívaly se na něj s úsměvem od ucha k uchu.

„Jaképak kouzlení! Běžte a dívejte se kolem sebe. Jahodníků je všude plno. Nechcete se ohýbat, že mám pravdu? Nebudete si přeci práci usnadňovat kouzly,“ bručel Sedmikvítek a mnul si přitom svůj plnovous.

„Hmm,“ zamyslela se Mechulka, „a copak je to tady v tom hrnci? Vypadá to pěkně přičmoudle. Jako by si někdo zkoušel vykouzlit guláš a moc se mu to

nepovedlo.“ Víla se uculila, věděla, že Sedmikvítko nachytala.

„I ty liško podšitá, takhle mě napálit! No tak dobrá, chtěl jsem si práci trochu ulehčit. Ale já už na to mám ve svém věku nárok. Samy vidíte, že se mi to stejně nepovedlo,“ prohodil již s úsměvem.

Poté Sedmikvítko napadlo: „Mám nápad! Když už jste tady, pomůžeme si navzájem. Splníte-li moji dnešní bojovku, naučím vás kouzlo, kterým si přičarujete košík plný jahod!“

„Hurá!“ radovaly se Mechulka s Dřevulkou a už se chystaly na zapeklitý úkol.

„Dnes to nebude nic složitějšího, abychom měli čas si uvařit a upéct koláč. Naučím vás nové kouzlo, když mi během hodiny nasbíráte plný koš praváků!“ navrhl Sedmikvítek a mnul si ruce, jak to pěkně vymyslel.

„Praváků? Co to je? Jak z toho uvaříš guláš?“ vyzvídala Dřevulka.

„Pojď, přijdeme na to cestou, nesmíme se teď zdržovat.“ Mechulka ji popadla za ruku a už si to hnaly do Chechtovského lesa.

Zastavily se u nejvyššího smrku, kterému všichni neřekli jinak než Pan Majestát. Položily košík na zem a až pak si uvědomily, že vůbec neví, co mají sbírat. Víly krčily obočí a rozhlížely se kolem. „Pravák, pravák, co to může být?“

„Ten, kdo píše pravou rukou?“ prohodila Dřevulka.

„Co to povídáš? Sedmikvítek si z toho chce udělat guláš, musí to být nějaká rostlina,“ řekla Mechulka.

„No jo, ale která?“

„Přeci ta pravá!“ zvolaly obě naráz a začaly se smát. A jak se za břicho popadaly, dívaly se vzhůru k obloze a najednou jim to došlo. „Já už vím! Vždyť náš tatínek přeci chodí každou chvíli na praváky. Jak jsme na to mohly zapomenout?“

Mechulka a Dřevulka pobíhaly po lese a snažily se vzpomenout, jak ty praváci vlastně vypadají. Marně však hledaly v paměti, co to ten tatínek vždy nesl v košíku. Mnoho času jim už nezbývalo a začínaly si zoufat, že tentokrát se jim bojovka nepovede.

„Sedmikvítek říkal, že to dnes nebude nic těžkého, a přesto tady jen bloudíme a nevíme si rady,“ posteskla si Mechulka.

Dřevulka se ovšem nevzdávala. Klekla si na všechny čtyři, nahlížela pod všechny větvičky a lístky, když najednou zaslechla tichý hlásek: „Kdo praváky chce si dát, Majestát musí polechtat.“

„Slyšela jsi to taky? Nějaká myška si tu prozpěvovala! Zkus polechtat Pana Majestáta!“ zavolala Dřevulka na Mechulku a ta šla rychle poškrábat vysoký smrk po jeho kůře. Obr mezi ostatními smrky se zachvěl a trochu drobného jehličí spadlo na zem. Dřevulka si ho chtěla prohlédnout a jak si nabírala jehličky do dlaně, odkryla krásnou, světle hnědou hlavičku a hned věděla, že se mohou radovat.

„Podívej!“ zavolala na Mechulku. „Už mám praváka. Jak jsme na to mohly zapomenout. Hřibům smrkovým se přeci říká praváci! A my stojíme pod tím největším smrkem v celém Chechtovském lese. Tady těch praváků bude!“

Obě se pustily do hledání a pečlivě se dívaly pod všechno spadané jehličí a prstíky prohledávaly trsy jemné trávy. Během chvíličky měly proutěný košík naplněný hříby smrkovými zvanými praváky.

„Podívej! Hotovo!“ hnaly se za Sedmikvítkem, který seděl na dvorku před svým dřevěným příbytkem.

„Panečku, vy jste to dokázaly. Teď už určitě nezapomenete, jak vypadají praváci. Hned jdu dát vařit vodu do hrnce na guláš,“ mnul si skřítek ruce.

„A co to slíbené kouzlo?“ zatahala ho Mechulka za rukáv.

„Tak tedy bedlivě poslouchejte,“ mrkl na ně Sedmikvítek, začal kroužit vrbovým proutkem po směru hodinových ručiček a přitom potichu opakoval:

„Čáry máry lahoda,
červená se jahoda,
vyčaruj mi, klacíku,
plno jahod v košíku.“

Jakmile Sedmikvítek dořekl kouzlo, před vílami se objevil košík plný jahod.

„Páni, ty jsou krásné!“ vykřikly a hned chtěly ochutnat.

„Nesahat! Musíte si je vyčarovat samy. Dokud si to nezkusíte, kouzlo se nenaučíte,“ poučil je Sedmikvítek.

„Když jsem se to kouzlo učil, byl jsem ještě menší, než jste teď vy. Párkrát jsem ho popletl a místo jahod jsem měl košík plný červených šišek. Ale jakmile se mi to podařilo, nemohl jsem přestat. Ty jahody byly tak sladoučké, že jsem čaroval a čaroval, až byl celý Chechtovský les zasypán lesními jahodami,“ smál se Sedmikvítek při vzpomínce na dětství.

„A co pak s těmi jahodami bylo?“ vyzvíдалa Dřevulka.

„Bylo jich tak moc, že je všichni skřítki, víly a zvířata z Chechtovského lesa jedli celý rok. Od té doby se tento rok nazýval rokem jahodovým,“ vysvětlil Sedmikvítek a víly se při té představě začaly chichotat.

„Tak to se nám určitě nestane. Chceme jen ten koláč Sedmikvítku,“ volaly na něj již zdálky, když se hnaly zpátky domů.

A zatímco si po nějaké chvíli pochutnával Sedmikvítek na lahodném hříbkovém guláši, který si tentokrát potivě uvařil celý sám, linula se Chechtovským lesem omamná vůně jahodového koláče.

„Tak se jim to kouzlo přeci jen povedlo. Jsou to ale víly šikulky,“ pomyslel si a usnul v proutěném křesle pod hřejivými paprsky slunce.

Mechulka a Dřevulka na cestě za vřesem

„Prší, prší, vítr skučí, čepici dám si přes uši,“ broukal si Sedmikvítek, když stál venku pod přístřeškem schovaný před vydatným deštěm. Byla sobota a měl v plánu si na své zahrádce přetříť plot oblíbenou zelenou barvou, ale počasí mu zrovna dvakrát neprálo.

„Nedá se nic dělat. Práce mi neuteče a za chvíli tu stejně bude Mechulka a Dřevulka. Dnes musíme probrat celkem deset kouzel z naší knihy. A když zbude čas a zvládnou i bojovku, prozradím jim zase něco navíc,“ usmíval se Sedmikvítek pod vousy a díval se přitom na dřevěnou sovu z lipového dřeva, jako by mu snad mohla rozumět.

Mezitím se Mechulka a Dřevulka chystaly za Sedmikvítkem a připravovaly si nezbytné pomůcky pro